

2. påskedag – 2. tekstrække

Nygårdskirken, 17. april, 2006, kl. 10

Tekst: Johannesevangeliet 20, 1-18

Salmer: 224; 233; 220; 241; 69, v.5; 218

Tak Gud, fordi du kender os – og elsker os. Amen.

Kristus har forandret dødens konsekvenser for os: For han vil lede os tværs igennem den og ind til evigt liv, evigt fællesskab i Guds kærlighed. At vide sig elsket af Gud helt ind i evigheden – det forvandler et menneske allerede her på Jorden! Det forvandlede bl.a. Maria Magdalene: Jesus havde befriet hende fra sygdom og fra prostitution – Guds kærlighed gav hende helt nye livsmuligheder! Hun blev del af inderkredsen omkring Jesus – og det var helt nyt at kvinder hos ham fik status på den måde som ånds- og vidensformidlere! Og det var kvinder, bl.a. Maria Magdalene, der blev de først vidner til Jesu opstandelse og sejt over døde. De kom først til den tomme grav. De fortalt Kristi sejr videre til mændene. Det er grænsesprængende nyt: For i Jesu samtid kunne kvinders ikke vidne i retten – de regnedes for

2. påskedag – 2. tekstrække

umyndige! Men Gud ser mennesket – Han ser vores svaghed og vores værdighed men ikke forskellene i status, køn, race og alder! Gud ser hvert enkelt menneskes eviggyldige værdi! Det vidste Maria Magdalene fra sin hverdag med Jesus – og nu erfarer hun, at livsoprejsningen *også* gælder tværs igennem livets fysiske afslutning og helt ind i evigheden! Kærligheden holder aldrig op – for den er Guds gave til os! Livet holder aldrig op – for det er Guds gave til os! Men vi skal stadig miste hinanden – og som Maria Magdalene skal vi græde over tomheden og blive helt desorienterede af savn og længsel efter det menneske, vi elsker. Og som hende gå rundt på kirkegården blændede af tårer; for al den kærlighed, som fylder hjertet, og som Maria nu ikke kan give til Jesus mere – den flyder over og flyder ud som tårer! Hun kan ikke se klart – men hendes hjerte lytter opmærksomt, lytter i længsel efter at høre kærligheden kalde på hende: For når kærligheden taler, bliver livet nyt; så får vi mod igen til at gå ud og tage fat – så får vi mod til at leve, selv om vi har mistet og skal miste igen! Hjertet lytter – og Maria lytter til sit hjerte: Først hører hun ligesom engletale – og så hører hun

2. påskedag – 2. tekstrække

kærligheden kalde på sig! Og hun forstår, at selv når hun er så fortvivlet, at hun ikke kan finde rundt i livet - så bliver stadig set kærligt på! Jesus kalder hende ved navn – omfatter hende med sin evige kærlighed! Hun har betydning og værdi – hun skal leve! Og vi vil tro, at sådan vil Jesus også møde os - i vores længsel efter at betyde noget, i savnet af ham der altid ser os med kærlighedens livgivende øjne: I mørket kommer han, når vi længes efter lys – i sorgen, når vi længes efter trøst – i ensomheden, når vi længes efter nærvær – i frygten, når vi længes efter tilgivelse - i smerten, når vi længes efter velsignelse. Han kommer, når vi frygter, at han er helt væk og umulig at nå – så er han der midt i det liv, der gør ondt. Måske genkender vi ham ikke engang – men han kender altid os og søger efter os, når vi længes – og som han gjorde med Maria Magdalene, vil han kalde os ved navn, kalde os til os selv – kalde os tilbage til kærlighedens livgivende vej. Glædelig påske!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.